

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/48/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814207079
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8814207079.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická č. 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47234679, pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie: Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, proti žalovanému: F. W., nar. XX.X.XXXX, bytom V. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Spotrebiteľské združenie OSA so sídlom Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpené Advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 261,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 11C/105/2014-58 zo dňa 10.12.2014, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 35,96 eur na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi Spotrebiteľskému združeniu OSA trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 71,09 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka HKP Legal s.r.o., a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že účastníci konania uzatvorili dňa 18.2.2010 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 320,- eur vo forme úverového rámca, teda ako revolvingový úver. Výška mesačnej splátky bola vo výške 4 % z dlžnej sumy. RPMN v zmluve uvedené nebolo. Úroková sadzba bola uvedená pod bodom 40, a to jednak vo výške 26,28 % ročne a jednak tam bola uvedená aj výška 11,88% ročne. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú úverové podmienky žalobcu. Žalovaný podpisom úverovej zmluvy potvrdil, že je s týmito podmienkami oboznámený, že sú mu všetky ich ustanovenia zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť viazaný týmito podmienkami. Úverové zmluvné podmienky sú na samostatných listoch.

Súd prvého stupňa vyhodnotil zmluvnú podmienku uvedenú v bode 40, ktorá sa týka úrokovej sadzby, ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda ako neplatnú. Toto ustanovenie zmluvy tým, že stanovuje dva druhy výšky úrokov, ktoré sú v značnom rozdiely a spotrebiteľovi nie je zrejmé a ani nemôže

byť zrejme podľa formulácie zmluvy, aká je v skutočnosti výška úrokov sadzby, je na druhej strane aj obchádzaním zákona, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zároveň, tak ako je toto ustanovenie bodu 40 úverovej zmluvy postavené, je táto časť právneho úkonu, t.j. úverová zmluva v časti dohody o úrokoch nezrozumiteľná, teda absentuje základná náležitosť právneho úkonu, a to jeho zrozumiteľnosť a určitosť. Občiansky zákonník v § 37 ods. 1 pozitívne vymedzuje podmienky, za ktorých sa právny úkon považuje za platný, a tým aj účinný, teda je schopný vyvolať právne následky. Jedným z právnych následkov právneho úkonu, ktorý nebol urobený platne, je jeho neplatnosť a v tomto prípade ide o absolútne neplatný právny úkon. Jednou z viacerých náležitostí právneho úkonu, prejavu vôle je jeho určitosť. Určitosť sa musí týkať určenia účastníkov, ďalej podstatných zložiek obsahu právneho úkonu a predmetu, ktorého sa právny úkon týka. Prejav je neurčitý, ak sa neurčitosť nedá odstrániť ani výkladom. Ak je obsah právneho úkonu zachytený písomne, určitosť prejavu vôle je daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Nezrozumiteľnosť možno označiť za neurčitosť prejavu po výrazovej stránke. Právny úkon je nezrozumiteľný, ak konajúci po jazykovej stránke nedosiahol v dôsledku vadného slovného, či iného sprostredkovania jasné vyjadrenie vôle a objektívne vzaté ani výkladom právneho úkonu nemožno zistiť, čo chcel účastník prejsť. V danom prípade chýba táto náležitosť a to určitosť prejavu. Účastník zmluvy, spotrebiteľ, nevie a ani nemôže vedieť, aká má byť v danom prípade výška úrokov, keď v časti zmluvy ktorá túto náležitosť upravuje sú súbežne uvedené dva výšky úrokovej sadzby, ktoré sú diametrálne odlišné. Preto prvostupňový súd vyhodnotil úverovú zmluvu v bode 40 t.j. dohodu o úrokových sadzbách ako neplatnú, celý úver považoval za bezúročný. Ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný prostredníctvom výberu z bankomatu alebo platbou kartou vyčerpal finančné prostriedky len vo výške 348,- eur pokiaľ išlo o reálne výbery a platby kartou. Žalobca zaúčtoval na úkor úverového účtu žalovaného aj poplatky, úroky, úroky z omeškania, nejaký dopočet bez jasného ozrejmeneia o čo ide a podľa čoho to bolo. Prvostupňový súd neakceptoval postup žalobcu ohľadom účtovania poplatkov na úkor na ľarchu úverového účtu žalovaného a zmluvnú podmienku, ktorá to umožňovala považoval za neprijateľnú, pretože nebola individuálne dojednaná. Zároveň konštatoval, že bolo preukázané, že žalovaný v prospech žalobcu uhradil sumu celkovo 393,25 eur. Posledná úhrada bola dňa 3.1.2013. Nakoľko je nepochybné, že žalovaný vyčerpal prostredníctvom platobnej karty sumu 348,- eur a vrátil žalobcovi sumu 393,25 eur, nie je povinný uhradiť žalobcovi už nič, pretože mu nič nedlží.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa považoval žalobný návrh za nedôvodný a zamietol ho.

Výrok o náhrade trov konania prvostupňový súd odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. Konštatoval, že v danej právnej veci bol v celom rozsahu úspešný žalovaný a preto by mal právo na náhradu trov konania. Žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, ani si ich neuplatnil, preto mu súd ich náhradu nepriznal. Keďže na strane žalovaného vystupoval vedľajší účastník, priznal súd právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v sume 71,09 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, eventuálne, aby odvolací súd zmenil predmetný rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný v dôvodoch odvolania uviedol, že závery prvostupňového súdu považuje za neuralgické body celého konania, absolútne sa s nimi nestotožňuje a pokladá ich okrem iného za nesprávne právne posúdenie veci. Nesúhlasí s tvrdením prvostupňového súdu, že zmluvná podmienka uvedená v bode 40, ktorá sa týka úrokovej sadzby, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda neplatná. Žalobca má za to, že bod 40 ÚZ (ročná úroková sadzba 26,28 % a 11,88 %) v tomto prípade sa pojmovo zhoduje s cenou plnenia. Poukazuje na to, že v Sadzobníku poplatkov je explicitne uvedené, pre akú čiastku platí konkrétna úroková miera. Pred súdom prvého stupňa nebola sporná výška úverového rámca 320,- eur t.j. platí ročná úroková sadzba 26,28 %. Ďalej žalobca zastáva právny názor, že súd prvého stupňa neodôvodnene a kruciallyne posúdil časť zmluvy ohľadom úrokov ako neplatnú. Súdom prvého stupňa aj v prípade „údajných“ nejasností ohľadne výšky úroku, na predmetný právny vzťah mal aplikovať ustanovenie § 54 OZ ods. 2, t.j. výklad, ktorý je spotrebiteľa priaznivejší a prisúdiť žalobcovi odplatu v minimálnej dohodnutej výške 11,88 % (t.j. nižší číselný údaj z požičanej istiny). Žalobca odvolaním napadol aj výrok rozsudku, ktorým mu súd uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 71,09 eura. Podľa žalobcu trovy konania vedľajšieho účastníka neboli účelné vynaložené. V tejto súvislosti dal do pozornosti aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/5/2013, vychádzajúce z absolútne totožného právneho

stavu ako bol v tomto konaní, v ktorom sa uvádza, že vedľajší účastník sa mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré vynaložil v tejto súvislosti, nemožno považovať za trovy účelné. Je zrejmé, že v rozhodovacom procese súdu prvého stupňa ušlo, že existuje uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, a preto pripomenul, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Žiadal, aby odvolací súd aj v tejto časti rozsudok zmenil a náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal.

Vedľajší účastník vo vyjadrení zo dňa 28.1.2015 uviedol, že stanovisko žalobcu, popierajúce význam právneho zastúpenia, považuje za účelové a zjavne nesprávne. Výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je nie iba absurdný, ale najmä odporujúci zákonom SR a tiež predpisom EÚ, nakoľko pri jeho aplikovaní by nebolo možné prostredníctvom združenia riadne, účelne a efektívne chrániť a presadzovať práva a oprávnené záujmy spotrebiteľov, a teda ani plniť základnú úlohu spotrebiteľského združenia stanovenú legislatívou SR a EÚ. Absurdnosť takéhoto stanoviska zvyrazňuje skutočnosť, že žalobca je obchodnou spoločnosťou, v konaní je zastúpený advokátom, na základe čoho si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia a súdy mu právo na náhradu trov priznávajú. Pritom vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi je takýto postup namietaný. Bez právneho posúdenia veci a bez argumentácie zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní bol vo veci neúspešný, obdobne ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých žalobca vymáhal nezákonné nároky v prevažnej väčšine zo spotrebiteľských zmlúv, ktoré navyše obsahovali aj neprijateľné podmienky. K názoru žalobcu ohľadom šablónovitého podania uviedol, že už na prvý pohľad je zrejmé, že vyjadrenia vedľajšieho účastníka zohľadňuje konkrétne prípadu. Vedľajší účastník vo vyjadrení v prejednávanej veci konkretizoval relevantné sumy finančných prostriedkov, vyčíslil v percentuálnom vyjadrení odplatu za poskytnutie úveru a uviedol konkrétne údaje zo zmluvy, na základe ktorej žalobca uplatňuje svoje nároky. Preto je uvedený názor žalobcu absolútne neudržateľný, nepodložený, neodôvodnený a v konečnom dôsledku absurdný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcu zaviazal zaplatiť mu náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 35,96 eur.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 10 ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p.. Bol teda viazaný rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, nad rámec ktorých nebol oprávnený ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať. Výnimkou by boli len prípadné vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podané odvolanie bolo pritom prejednané bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia odvolací súd zodpovedajúco ust. § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. uverejnil na úradnej tabuli súdu, aj na internetovej stránke súdov SR.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať rozsudok z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Odvolací súd zo spisového materiálu zistil, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 18.2.2010 úverovú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydání a používaní kreditnej karty Tesco (ďalej len „úverovú zmluvu“). Žalovaný vystupoval v právnom vzťahu ako fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti, t.j. ako spotrebiteľ. Naopak žalobca ako predávajúci, podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby (§ 2 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa v znení v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere). Žalobca napokon ani nespochybnuje, že ide o nároky zo spotrebiteľskej zmluvy.

Je zrejmé, že z podstaty revolvingového úveru vyplýva, že pri podpisovaní zmluvy nie je jasné, akú sumu, v akých čiastkach a kedy bude dlžník skutočne čerpať. Na druhej strane to však neznamená, že v zmluve nemusí byť jasne uvedený údaj o úrokovej sadzbe. Úroková sadzba (úrok) je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a pri spotrebiteľskom úvere je v záujme ochrany a informovanosti spotrebiteľa nevyhnutné tento údaj vyžadovať.

V danom prípade bolo v úverovej zmluve, uzavretej účastníkmi konania dňa 18.2.2010, uvedené, že ročná úroková sadzba je "26,28 %, 11,88 % v závislosti na výške vyčerpanej čiastky", s odkazom na „Sadzobník“.

Prvostupňový súd správne konštatoval, že úverová zmluva v bode 40, t.j. v časti úrokovej sadzby je neplatná, a to pre neurčitosť. S uvedeným záverom súdu prvého stupňa sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), v tejto časti odkazuje na dôvody rozsudku prvostupňového súdu a k týmto navyše len dopĺňa.

Aj odvolací súd zastáva názor, že údaj o úrokovej sadzbe je natoľko podstatnou náležitosťou spotrebiteľského úveru, že ho nemožno vymedziť len odkazom na Sadzobník, o to skôr, keď z odkazu "vid. Sadzobník" nie je jasné, o aký Sadzobník ide, či ho môže veriteľ jednostranne meniť, kde sa s ním dlžník môže oboznámiť a pod. Uvedenie dvoch úrokových sadziieb v samotnej zmluve, bez jednoznačného rozlíšenia, kedy sa použije ktorá sadzba, je zavádzajúce a má za následok neurčitosť dohody v tejto časti. Takéto nejasné uvedenie výšky úrokovej sadzby má rovnaký právny účinok, ako keby nebola výška úrokovej sadzby uvedená vôbec, teda poskytnutý revolvingový úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. i), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.). Takéto neprehľadné vyjadrenie úrokovej sadzby ako podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ale aj zmluvy o úvere všeobecne) nemožno akceptovať.

Keďže úverová zmluva, v časti o úrokových sadzbách, pre jej neurčitosť, sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov a žalovaný ako spotrebiteľ uhradil žalobcovi vyššiu sumu ako je suma zodpovedajúca poskytnutej istine úveru zo zmluvy o revolvingovom úvere (žalovaný vyčerpal prostredníctvom výberu z bankomatu platobnou kartou finančné prostriedky vo výške 348,- eur a splátkami vrátil žalobcovi spolu 393,25 eur), správne bola žaloba súdom prvého stupňa zamietnutá ako nedôvodná.

Napokon nie je dôvodná ani odvolacia námietka, že v prípade trov vedľajšieho účastníka nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. K námietke, že ide o typové veci, v ktorých vyjadrenie vedľajšieho účastníka sú rovnaké, odvolací súd uvádza, že vyjadrenie vedľajšieho účastníka v prejednávanej veci nie je šablónovitým podaním, ale jeho obsahom sú konkrétne argumenty a námietky k žalobe, s uvedením presných údajov týkajúcich sa prejednávanej veci a citácie právnej argumentácie. V danej veci preto argument žalobcu o produkovaní neúčelných trov právneho zastúpenia zjavne neobstojí.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Služba advokáta je pochopiteľná a logická, pretože úspech v súdnom konaní je determinovaný nielen tým, kto a aké právo má (hmotnoprávny aspekt), ale aj schopnosťou toto právo uplatniť (procesnoprávny aspekt). Náklady s tým spojené sú v zásade účelné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom. Odvolacie námietky žalobcu sú preto neopodstatnené.

Vo vzťahu k výpočtu náhrady trov právneho zastúpenia prvostupňovým súdom neboli zo strany odvolateľa podané námietky, preto odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania nemal dôvod výšku trov určených súdom prvého stupňa preskúmať.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný. Úspešný žalovaný si nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil. Vedľajší účastník vstupujúci na jeho strane si uplatnil nárok na náhradu trov spojených s právnym zastúpením za vyjadrenie k podanému odvolaniu, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania. Hodnota sporu je 261,92 eur, základná sadzba tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavuje sumu 21,58 eur. V prejednávanej veci išlo o trovy konania za jeden úkon právnej služby, teda za vyjadrenie k odvolaniu t.j. 21,58 eur + podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. 8,39 eur režijný paušál a 20 % DPH v sume 5,99 eur podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Spolu je to 35,96 eur.

Vo vyhlásenom rozhodnutí odvolací súd prisúdil vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania. Vyššie uvedené vyčíslenie do písomného vyhlásenia rozhodnutia realizoval aj pri aplikácii ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p.. Do 3 dní od vyhlásenia rozhodnutia odvolacím súdom nebolo súdu doručené ďalšie vyčíslenie uplatňovanej náhrady trov.

Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.